

ARBEIDEREN

Nr. 2

29/1 - 12/2

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Kampen reist mot Kleppepakka og LO/NAFs rammeavtale

1000 Alnorarbeidere i streik

Fra mandag 24.1. gikk 310 arbeidere i valseverk og pressverk til arbeidsnedleggelse, i løpet av neste uke vil elektrolyseavdelingen være nedkjørt og dermed vil bortimot 1000 arbeidere ved Karmøy Fabrikker være i streik.

Tariffavtalen mellom Karmøy Kjemiske arbeiderforening (NKIF) og Norsk Hydro for aluminiumsbedriften på Karmøy (tidl. Alnor) løp ut 31.1.76. Forhandlingene om ny avtale som arbeiderne krevde grunnlagt på den gamle, førte ikke fram.

I hovedsak var grunnen denne: At Norsk Hydro krevde tariffavtale integrert i LO/NAF-systemet og dermed underlagt siste (og framtidige) kombioppgjørs ramme.

Den forrige avtale var ikke til revisjon ved siste storoppgjør ifjor vår, derfor måtte bedriftseierne vente med å presse også Karmøy-arbeiderne inn i den samme tvangstrøya. Bl. a. innebar den gamle avtalen bestemmelser om indeksregulering av lønningene og rett til halvårslige justeringer, bl. a. det som kombioppgjøret satte ut av kraft i den øvrige industri.

Arbeiderne krevde ny avtale med behold av indeksklausulen samt en oppjustering av lønssatsene med bakgrunn i den faktiske prisstigning og produktionsutvikling.

Man bør ikke undre seg over at sett med Hydroledelsens øyne var det vederstyggelig, siden NAF ellers har sikret seg bestemmelser i annen industri som indikerer reelt lønnsnedslag.

KAs syn på utviklingen i Kina

Se leder side 3

Norsk Hydros strategiske mål møtte derfor være: Vekk med særavtalen som "fri"-avtale - inn i LO/NAF-opplegget av 1976.

Hydro-tilbudet: En provokasjon

Norsk Hydros taktiske krumspring for om mulig å oppnå dette er lett å øyne. Først sikre seg brudd i forhandlingene med den stedlige fagforening etter oppskrift av Hovedavtalens § 2 pkt 2 og 3 hvorefter automatisk hovedorganisasjonene skal tre inn (pkt 4). (Her kommer for denne Hydro-avtalen ikke NAF automatisk inn.) Dermed var ihvertfall Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbunds deltakelse sikret, og om ikke automatikken var helt klar når det gjelder NAFs deltakelse, så blei også det ordnet etter NKIFs medvirkning til en "juridisk betenkning" om samme.

Dermed hadde man sikret hovedforhandlere som sammen var knyttet til gjensidig lojalitet til LO/NAF-avtalen for resten av den kjemiske industri og dermed også prinsipielt.

Overfor denne forsamling er det Hydro leverer sitt "tilbud": Ny avtale uten indeksbestemmelser og strøm-linjeformet til kombioppgjør og Kleppe-pakke samt et lønnstillegg på kr. 800,- pr år fra 1.1.77. Tilbudet utgjør under 1% - mens arbeiderne krevde faktisk dekning for siste periodes lønnsreduksjon avstedkommet av prisstigningen, som burde tilsvare det 5-doble av 1% i tillegg.

Hydro-ledelsen og NAF setter dermed presset på NKIFs forhandlere - tilbudet er kort og godt tilpasset det opplegg NKIF sjøl har forpliktet seg til overfor LO for kjemisk industri, og dermed skal NKIF forhindres (og det skjer nok også) til å støtte Karmøy-arbeidernes klare front som vil bekjempe tvangsramma for tariffantale. (Om ikke vil man sjølsagt kreve LOs inngripen for å holde disiplin over NKIF.)

NAF lar NKIF spille "på arbeidernes side"

Vi går ut fra at når bruddet kom i

Forts. side 2

Bryggearbeiderne trosser arbeidsretten

En enstemmig dom i arbeidsretten stemplet bryggestreiken som tariffstridig og ulovlig.

Dette er hovedsaken.

På ulike måter blir det forsøkt framstilt at "retten" har avsagt en

arbeiderne det selvstendige initiativet i kampen.

Men de streikende bryggearbeiderne må forvente nye framstøt fra kapital og stat nettopp mot denne selvstendige ledelsen av streiken. Erfar-

Bryggearbeiderne veit at store løft krever innsikt og solid redskap under egen kontroll. Gjennomføringa av streiken krever det samme.

svært usedvanlig dom", bl. a. fordi domspremissene kan tolkes som en korreks av Transportarbeiderforbundets undertegning av tilpasningsavtalen for Oslo etter at bryggearbeiderne hadde brutt forhandlingene.

Dette er ikke mer merkelig enn at forbundet etter rettens mening ikke har vært tilstrekkelig dyktig til å utføre sin lovbestemte rolle som garantist for arbeidsfreden.

Det juridiske spillfelteriet i dommens kjølvann må ikke få tilsløre realitetene, nemlig at både bryggearbeidernes streik og sympatiaksjoner i andre havner er ulovlig i henhold til arbeidstvistloven.

De streikende brukte et ti minutters møte til å avvise dommen.

Grunnlaget for dette hadde de lagt allerede i utgangspunktet ved å velge egen streikekomite på tvers av fagapparatet.

Trusselen om erstatningsansvar er dermed i første omgang ikke egnet til å knekke streiken, til å fravriste

ringene fra tidligere arbeidskonflikter viser dette, og Samorganisasjonens oppfordring til havnearbeiderne om å gjenoppta arbeidet og innlede forhandlinger er uttrykk for det samme.

Særlig er det grunn til å vente at arbeidsstans pga råstoffmangel ved, andre bedrifter vil bli maksimalt utnyttet i borgerlige aviser til å splitte den voksende solidariteten i klassen for bryggearbeidernes kamp. Follum fabrikker og Bamble Cellulose er allerede utgangspunkt for denne propagandaen.

Men den bebudede arbeidsstansen viser bare at bryggestreiken - til tross for politibeskyttet streikebryteri - effektivt begynner å ramme kapitalen. Den er med andre ord uttrykk for streikens hensikt.

Borgerskapets propaganda må møtes med å slå klinkende fast at de streikende ikke stiller krav overfor andre arbeidere, men overfor kapitalen. Bare ved å slå fast at brygge-

Forts. side 2

1927-1977

Sosialdemokratene jubilerer

Se side 4

1000 Alnorarbeidere...

Forts. fra side 1

forrige uke og NAF aksepterte NKIFs medvirkning på Karmøy-arbeidernes premisser er det fordi man ikke ønsker at NKIF-ledelsen åpent skal bekjempe arbeiderne og dermed avsløre og jages vekk - men tvertimot beholde en viss tillitsposisjon og dermed lettere vri kampen over til kapitulasjon for kombiavtalen. Noe annet grunnlag ville ikke ble tolerert hverken av NAF/LO eller staten.

Formann i Alnor Kjemiske Arbeiderforening Johan Løype (t.v.) og nestformann Arild Grasdal.

Motstanderne vil bli NAF, staten og.... LO!

De kjemiske arbeiderne ved Karmøy fabrikker har et klart formål - ny avtale med indeksbestemmelse og rett til egne justeringsavtaler - ingen knefall for LO/NAF/staten sin tvangsavtale. Derfor går de til streik. Kampen er også et uttrykk for den uro og mot-

stand mot Kieppe-pakke og sentralt-digert rammeavtale som ligger i hele industriarbeiderklassen. Derfor er den et uttrykk for motsetning allment mellom arbeid og kapital i denne fase

av kapitalismens utvikling. Og like så sikkert som at LO-apparatet vil sette inn for å ødelegge de streikendes kampformasjon og aksjonsgrunnlag (tross NKIFs nåværende faktorer) er det at arbeidernes kamp også vil måtte

innrettes mot LOs rolle under marsjen mot bedriftseierne og for skikkelig avtale. Dermed vil kampen bli et uttrykk også for denne motsetning i samfunnet - nemlig den mellom arbeiderne og det mer og mer statsintegrerte LO-apparatet.

At staten, på vegne av kapitalen, allerede idag står som potensiell hovedmotstander i kampen for tariffavtale og sikrede lønnsvilkår er alle-

rede oppfattet på Karmøy.

Etter hva vi har erfart har finansrådmannen i kommunen sendt et brev til kommunal og arbeidsminister Aune hvor han påpeker det store tap i skatteinntekter som vil oppstå ved en lengre streik, og med dette som begrunnelse krever han faktisk at stats-

råden må sørge for sysselsettinga... Et utilslørt "krav" om voldgift mot arbeiderne med de gamle gode "samfunnshensyn" som grunn.

Kapitalistene søker å isolere de

streikende

Den samme taktikk fra kommune-pampene er brukt før også for å splitte arbeiderne fra de positive samfunnskraftene og å skremme småbor-

gerne med at de kanskje må punge ut med ekstra skatt for å rette opp det som nå arbeiderne "ødelegger". At kapitalistene setter store forhåpninger til å hisse opp småborgerne på Karmøy mot de streikende ved å spille på sneversynte reaksjonære fordommer kan man bare belage seg på, ikke minst fordi den ferske industriarbeiderrekuttering fra tidligere fiskere og fiskebrukseiere, samt bønder, forventes å kanalisere den småborgerlige engstelse inn i arbeidernes rekker. Slike forhåpninger kan bare bringes til skamme om man erkjenner deres eksistens og faktiske årsaker. Den indre konsolidering av arbeidernes klassebevissthet og kampgrunnlag innebærer forståelsen av nettopp arbeiderklassens framskredne rolle nettopp når den kjemper som banebrytere for fornyelse og utvikling av hele samfunnet - er den beste medisin, også til å overbevise andre arbeidende (fiskere og småbrukere) at streiken må vinnes. - Borger skapet må slås tilbake, arbeidernes seier er eneste veien fram til bedre kår for alle i samfunnet, også på kort sikt i Karmøy kommune.

Kamporganisasjon må bygges

For vel 14 dager siden vedtok de fagorganiserte ved Karmøy fabrikker med nøyaktig 92,7% flertall plassoppsigelse når forhandlingene kjørte seg fast. Dette overveldende flertall må beholdes også for den videre kamp - og konsolideringa må være på arbeidernes eget grunnlag. En organisering av storstreikekomite med direkte representasjon som veit å sørge for at det blir Karmøyarbeiderne sjøl som beholder ledelsen i kampen og avslutter den endelige avtale, blir et viktig ledd.

Alle forsøk fra LO og staten på å spille på "samfunnshensyn" for å lokke arbeiderne til oppgivelse av kampen må avvises. Fordi streiken på Karmøy er et uttrykk for bevegelsen mot tvangsoppgjør i hele arbeiderklassen vil kampen få sympati og praktisk støtte fra landets fagorganiserte arbeidere. Med egen kontroll og med slik støtte vil kampen vinnes.

KH

Bryggearbeiderne

Forts. fra side 1

arbeidernes aksjon er et ledd i kampen mellom arbeid og kapital, vil de streikende kunne forvente solidaritet i arbeiderklassen.

Denne solidariteten er også den viktigste forutsetningen for å slå tilbake alle angrep mot den selvstendige organiseringen av streikekomiteen og streikefronten og dermed bryggearbeidernes mulighet til å vinne seier.

Øk støtten til streiken!

Send støtte til:

De streikende bryggearbeiderne
c/o Oslo Bryggearbeiderforening
Ustikker 2
Oslo 1
Tlf. 42 04 13
Pg.konto: 22 93 93 4

KA'S FAGLIGE KONFERANSE

Hovedtemaene for KA's faglige konferanse som forberedelse til vårens "minioppgjør" ble annonsert i forrige nummer av drA. Datoen er nå fastlagt til 26.-27. februar.

Materialet til konferansen foreligger ferdig utarbeidet og kan bestilles hos nedenstående adresse eller via KA/KUL's distriktskontakter.

Vi anmoder interesserte til å melde seg på snarest for å lette den praktiske planlegging av konferansen. Som vanlig vil vi ordne overnatting og reiseutgiftene vil bli bli

utjevnet. Personlige utgifter kan i høyden beregnes til rundt 50 kroner. Bestilling av materiale og påmelding sendes til

KA/faglig komité
Postboks 2863 Kampen
Oslo 5

Økt støtte til bryggearbeiderne

Den politiske og økonomiske støtten til de streikende bryggearbeiderne strømmer på. Bl.a. har arbeiderne ved Norzink i Odda sendt støtte, foruten Elektrisitetsverkets Arbeiderforenings enstemmige tillitsmannskonferanse, og det svenske Havnearbeiderforbundet har uttrykt sin solidaritet.

Disse - og tilsvarende erklæringer fra andre klubber og foreninger viser at stadig flere ser bryggestreiken som uttrykk for kampen mellom arbeid og kapital, - og ikke som en lokal, særegen konflikt.

Dette gir det beste utgangspunktet for å utvikle den solidaritet i klassen som må til, for at bryggearbeiderne kan føre sin kamp til seier tvers gjennom både lovverk og fagapparat.

Den røde Arbeideren gjengir nedenfor en pressemelding fra bedriftsklubben ved NORGAS - Bryn.

Klubbstyret ved NORGAS a/s sine gassfabrikker i Oslo har i samlet tillitsmannsmøte 19/1-77 enstemmig besluttet å uttrykke sin fulle støtte til og sympati med den streikekamp for skikkelige lønns- og arbeidsvilkår bryggearbeiderne i Oslo nå fører.

Igen har arbeids"give" vist seg i stand til å anvende politimakt mot streikende arbeidere. Vi tar bestemt avstand fra dette men er overbevist om at arbeidernes styrke og samhold alike-

vel kan føre kampen til seier. Uansett "dom" i Arbeidsretten er det arbeidernes egen rettsoppfatning som er det avgjørende grunnlag. Erfaringer som også NORGAS-arbeiderne har, viser at også fagorganisertes kamp tvers gjennom borgerlovene er rettferdig og kan vinnes.

Til de streikende bryggearbeiderne vil vi si:

Stol på egne krefter og egen ledelse av kampen - vi og de beste i norsk arbeiderbevegelse vil stå solidarisk med dere. Klubbstyret vil snarest iverksette tiltak for nødvendig økonomisk støtte.

Bedriftsklubben ved NORGAS-Bryn

BERGE FURRE FOR "LOVLIG" BRUK AV POLITI MOT STREIKENDE (?)

Før Arbeidsrettsdommen over de streikende bryggearbeiderne var falt, flommet det over av indignerte protester mot politibeskyttelse av streikebryteriet fra SV, NKP og andre venstre-sosialdemokratiske grupperinger i og utenfor Arbeiderpartiet.

Høydepunktet ble nådd i en interpellasjon fra Berge Furre i Stortinget.

Furre kunne for det første ikke forstå at det kunne være riktig at det ble satt inn politi for streiken eventuelt var dømt "ulovlig" i Arbeidsretten.

Altså: I det øyeblikket streiken ble dømt "ulovlig", ville hele Berge Furre sinnsigelse mot politibeskyttelse av streikebryteri falle.

Furre mente for det andre at det var

skandaløst at dette kunne skje i en situasjon hvor "arbeiderbevegelsen har statsmakten" (!).

Den har vi hørt før: SV's hovedargument i valgkampen har foreløpig nettopp vært at folk bør stemme på SV, slik at SV kan få representanter i Stortinget som kan støtte DNA's "arbeider"regjering.

Bryggearbeiderne i Oslo har både før, under og etter Arbeidsrettsdommen fått erfare statsmakten. Er det noen av dem som vil se på den som "arbeiderbevegelsens statsmakt"? Eller er det borgerskapets diktatur vi står overfor, utøvet av DNA og forskjønnnet av Berge Furre og SV?

Vi sier: Ikke gjennom borgerskapets lover, men tvers gjennom loven må arbeiderklassen smadre dette diktaturet, utelukkende ved hjelp av sin egen klasse og dens styrke.

FOR 15 KRONER KAN DU FÅ KJØPT 3 ÅRGANGER AV

RØDE FANE

(1969 - 1970 - 1971, i alt 14 nummer)

BESTILLINGER SENDES:

RØDE FANE, POSTBOKS 2863, KAMPEN, OSLO 5.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.

Røde Fane pr. år - kr. 28.

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

Klassekampen i Kina

Etter Mao Tse-tungs død er de siste års kraftige kampanje for å styrke proletariats diktatur i Kina avløst av en kampanje mot flere av de fremste eksponentene for den tidligere styrking av proletariats maktstilling - særlig Chin-chiao, Chiang Ching, Wang Hung-wen og Yao Wen-yuan.

Etter alt å dømme representerte den tidligere kampanjen for å styrke proletariats diktatur en ny og høyere fase av den store proletariske kultur-revolusjonen fra andre halvpart av 60-åra. Kulturrevolusjonen rettet seg mot Liu Shao-shi og hans likesinnede i parti og statsapparat, som ved å sette produksjonen og økonomiske stimulan- ser foran proletariats politiske interesser truet med å stanse den sosialistiske frammarsjen, ettblere seg som en ny byråkratkapitalistisk herskerklasse, og dermed gjenopprette kapitalismen i Kina, slik som Krusjtsjov i Sovjetunionen tidligere.

Kulturrevolusjonen representerte således en konsolidering av det kinesiske proletariats diktatur. Men den rommet samtidig endel svakheter som kom til uttrykk i Lin Piaos nye maktstilling og politikk. Lin Piao og hans folk gjorde det de kunne for å gi kritikken av Liu Shao-shi karakter av personlig moralisme i stedet for av avsløring og tilbakevisning av hans borgerlige politiske linje. Samtidig prøvde de å svekke marxismen-leninismen som et avgjørende våpen i arbeiderklassens hendelse ved å reducere den til enkelte løsrevne sitater fra Mao Tse-tung. Gjennom denne tilsynelatende dyrkingen av Mao Tse-tung forsøkte Lin Piao samtidig å skyve seg selv fram som Maos etterfølger.

Den klassemessige basis for Lin Piaos framstøt for å tilsløre den fortsatte kampen mellom proletariat og borgerskap var åpenbart studenter og skoleelever, tilbakeliggende masser på landsbygda, og sist - men ikke minst - en annen fraksjon av byråkratspirene i parti og stat enn Liu Shao-shis fløy.

I denne forbindelse er det viktig å merke seg at nettopp i denne perioden blomstret det seinere AKP og dets søsterpartier opp omkring i verden, inspirert nettopp av Lin Piaos rolle og metoder i kulturrevolusjonen, og preget av studenter og skoleelever, samt andre mellomlag.

Men Lin Piaos framstøt førte ikke fram. Han ble avslørt, og døde i et fluktforsøk. Dette betydde innledningen til kampanjen mot Konfutse og for å styrke proletariats diktatur, en kampanje som i hele sin form og sitt innhold innebar en videreføring av kultur-revolusjonen med en overvinnelse av dens svakheter. Partikongressen i 1974 slo fast på ny at hovedmotsigelsen i Kina går mellom proletariat og borgerskap. På dette grunnlag tok en utgangspunkt i at klassekampen fortsetter under spjalismen, og at borgerskapet er tilstede og må bekjempes innen selve partiet. Borgerskapet og dets kilder fins på den ene siden i byråkratspirene i parti og stat, på den

andre siden i småproduksjonen spesielt på landsbygda, som daglig avler kapitalistiske tendenser - og for det tredje i den fortsatte eksistens av borgerlig rett og dermed reelt ulikhet under sosialismen. Det har dessuten grunnlag i den kinesiske revolusjonens dobbeltkarakter - i at denne revolusjonen i første omgang var en borgerlig ny-demokratisk revolusjon (riktig nok under arbeiderklassens og kommunistpartiets ledelse), og først i neste omgang en sosialistisk revolusjon. Karakteristisk for borgerskapet og dets representanter er at de stadig søker å holde revolusjonen tilbake på sitt borgerlige nivå.

Ut fra dette tok kampanjen for proletariats diktatur sikte på å styrke arbeiderklassens maktposisjoner på alle områder, for på denne måten effektivt å undertrykke og til slutt tilintetgjøre de kapitalistiske tendensene. For dette formål ble masse-studiene i marxismen-leninismen kraftig styrket. Hovedretningslinjen var - med Mao Tse-tung i ledelsen - å "gripe klassekampen som nøkkelen til alt", dvs. sette den politiske kampen foran på alle områder - nettopp på det grunnlag at borgerskapet fortsatt eksisterer og at det opererer innen selve partiet.

Denne kampanjen var åpenbart i ferd med å bringe store resultater. I april ifjor forsøkte nemlig motstanderne av kampanjen seg med et motangrep bl.a. i form av en masse-demonstrasjon på Tien An Men-plas- sen, hvor de forsøkte å utnytte sympatien for den nettopp avdøde Chou En-lai for sine borgerlige formål.

Angrepet ble imidlertid en boomerang. Det hodet som borgerskapet hadde stukket fram, fikk seg en kraftig nesestyver. Teng Hsiao-ping - den fremste representanten for den borgerlige linja - ble avsatt og utsatt for en omfattende og dyptgripende kritikk-kampanje under Mao Tse-tungs ledelse. Det ble slått fast at Teng nettopp ville sette klassekampen tilside under dekke av å fremme produksjonen, og skape nye byråkratkapitalistiske sentra i form av en mer selvstendig og mer sentralisert ledelse for de enkelte departementer, unndratt kontroll både nedenfra og fra partiets sentral-komite.

I dag vet vi at kampen mellom de to linjene ikke var slutt med dette. Vi vet at kampen allerede da tok form av tilnærmet borgerkrig i en rekke provinser - og at da Mao døde sist høst, følte den borgerlige fløyen seg sterk nok og våget å slå til på ny, denne gangen med langt større hell.

Vi kjenner ikke hele "de 4's" politikk, og kan derfor verken forsvare eller ta avstand fra den i sin helhet. Men helt uavhengig av borgerlige presse-spekulasjoner - ut fra det materialet som den nye ledelsen selv har lagt fram - stiller vi oss sterkt kritisk til angrepene på de fire.

I første omgang var angrepene fullstendig preget av tilsynelatende upolitisk personutskjelling. Spørsmålet om kampen mellom de to linjene - den borgerlige og den proletære - var med ett helt ute av bildet.

Vi vet hva det betyr når spørsmålet om politikken skyves tilside: Da er det borgerskapet som i ly av dette er ute for å fremme sin politikk.

I dag er kritikken av de fire blitt mer "nyansert". Den nye ledelsen forsøker å anlegge en mer politisk angrepsvinkel. Vi må ærlig talt si at delvis er denne kritikken åpenbart uberegtiget, delvis består den i at de fires egne utsagn blir vendt mot dem selv(!), og delvis er den usammenhengende og selvmotsigende - kort sagt: den virker som et dårlig kunstprodukt.

Men framfor alt består kritikken i at de fire angripes for å ville sabotere produksjonen, samtidig som produksjonsvekst i seg selv framstilles som vegen til sosialismen og kommunismen. For det første er dette en forvrengning av de fires standpunkt, som ikke gikk ut på å svekke produksjonen, men å sette politikken og klassekampen i høysetet bl.a. med nettopp det formål å øke produksjonen. For det andre vet vi at når produksjonsvekst i seg selv framstilles som midlet til å fremme sosialismen, da er det helt andre ting som er i ferd med å bli fremmet.

Vi har videre med den største skepsis merket oss at Folkets Dagblad nå skal legge om fra "lange og tunge" til mer korte og letteste artikler, som det heter. Er det skoleringsen i marxismen-leninismen som skal svekkes?

Vår samlede kritiske og skeptiske holdning til utviklinga i Kina står fast uavhengig av om Teng Hsiao-ping blir gjeninnsett. Hvis dette skjer, vil det bare representere den synlige krona på verket.

Vi gir ikke uttrykk for vår kritikk for å vaske våre hender for ubehagelige foreteelser. Vi har tidligere forsvart, og vi kommer til å forsvare de mest ubehagelige handlinger - bare vi er overbevist om at de i siste instans er i proletariats interesse. Alle vet at Kommunistisk Arbeiderforbund ikke har f.eks. SVs lettvinde, ufprpliktende og hyklerske forhold til den internasjonale arbeiderklassen og dens partier. Men av denne samme grunn føler vi oss ikke bare forpliktet til å forsvare dens handlinger også når det måtte være ubehagelig og lite opportunt på kort sikt, men også til å gi vår oppfatning til kjenne når vi bestemt mener at det føres ut en borgerlig politikk i proletariats navn. I tilfellet Kina er vi ikke minst forpliktet til dette overfor representantene for den proletære linja innen KKP - spesielt på grunn av at Hua-ledelsen tydelig bevisst bruker støtteuttalelser fra såkalte "ml"-organisasjoner rundt omkring i verden i den fortsatte kampen innad i partiet.

Når det gjelder det såkalte AKP, ser vi f. eks. hvordan dette partiet med sin papegøye-holdning til den nye ledelsen på ny er ute etter å fremme helt andre og reaksjonære interesser enn proletariats.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Ole Langeland 4652 Øvreby
ROGALAND:	Georg Vikshåland Skårefeltet 4250 Kopervik
HORDALAND:	Bjørn Løvdahl Sigurdsgt. 17 5000 Bergen
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Om representanter for borgerskapet i Norge skulle finne vår holdning "interessant", kan vi forsikre om at vi i den fortsatte motsigelsen mellom supermaktene USA og Sovjet på den ene siden og Kina på den andre, står ubetinget på Kinas side - verdens

arbeiderklasse må være ytterst årvåken overfor og besluttsomt motsette seg ethvert forsøk på innblanding fra deres side i den fortsatte klassekampen i Kina.

Vi kan videre forsikre om at uansett den videre utvikling i Kina har den kinesiske revolusjonen under Mao Tse-tungs ledelse allerede nå bidratt med avgjørende viktige erfaringer som

arbeiderklassen kommer til å nyttiggjøre seg i sin videre kamp og endelige tilintetgjørelse av imperialismen, kapitalismen og hele verdens borgerskap.

Sosialdemokratene jubilerer

SAMLINGSJUBILEET 1927-77:
KONSOLIDERING AV SOSIALDEMOKRATIET

1927 er et merkeår i arbeiderbevegelsens historie i Norge. Den 30.-31. januar det året avholdt Det norske Arbeiderparti og Norges sosialdemokratiske arbeiderparti samlingskongress, og samlet seg til ett parti.

Dagens moderne sosialdemokrater i DNA har all grunn til å feire samlingsjubileet. Partisamlingen betydde en avgjørende konsolidering av det reformistiske grunnlag de i dag står på, både organisatorisk og politisk. Sentrum og høyre i arbeiderbevegelsen ble samlet organisatorisk omkring en sosialdemokratisk politikk, samtidig som det ved hjelp av revolusjonære fraser lyktes å mobilisere også store masser av revolusjonært innstilte arbeidere bak samlingen, og dermed rive dem unna kommunistisk innflytelse fra det daværende NKP.

For klassebevisste arbeidere er derimot jubileet en påminnelse om 50 års sammenhengende reformistisk klassesamarbeidspolitik, og om at splittelse på revolusjonært grunnlag er bedre enn prinsippløs enhet i arbeiderklassen. De revolusjonære frasene som bl. a. Tranmæl fortsatt omga seg med i 1927, ble som kjent til kriseforlik med Bondepartiet i 1935, stabilisering og gjenreisning av det kapitalistiske næringsliv og utbyttersystem etter krigen, tilslutning til den imperialistiske militærblokken NATO i 1949, og ny økonomisk krise, arbeidsløshet og politibeskyttelse av streikebryteri i 70-åra.

FALSK SPLITTELSE I 1921 OG 1923

Bakgrunnen for den sosialdemokratiske samlingen i 1927 ligger i partiutviklinga innen arbeiderbevegelsen alt fra 1918 av.

Innen den offisielle borgerlige – inkludert den SVinspirete – historieskrivningen her i landet er det vanlig å se på 1918 som gjennombruddsåret for den revolusjonære retningen innen arbeiderbevegelsen. Og dette er riktig i den forstand at det revolusjonære oppsvinget som startet med den russiske oktoberrevolusjonen og fulgte i verdenskrigens kjølvann også grep tak i den norske arbeiderklassen, og medførte en omfattende dyrtids- og rådsbevegelse, med konsesjoner fra borgerskapet i form av bl. a. 8-timersdagen som resultat.

Partipolitisk brakte radikaliseringen av arbeidermassene den såkalte nye retning – med Kyrre Grepp og Martin Tranmæl i spissen – inn i ledelsen av Arbeiderpartiet. Det er mer enn tvilsomt om dette representerte et revolusjonært gjennombrudd. Dette viser seg allerede i Grepps og Tranmæls opportunistiske enhetslinje overfor folk fra den gamle ledelsen, som LO-formannen Ole o. Lian og parlamentariker Chr. Hornsrud. Både av opportunistiske og politiske grunner var de ute av stand til å ta et grunnleggende politisk oppgjør med de gamle sosialdemokratene.

Avskallingen til høyre kom først etter tilslutningen til den nye kommunistiske Internasjonalen i 1919 og Moskva-tesene i 1920. Medlemskapet i Komintern betydde en tilsynelatende ytterligere radikaliserings som fikk dråpen til å flyte over for partiets ytterste høyre fløy. Den brøt ut og dannet i 1921 Norges sosialdemokratiske arbeiderparti (NSAP). Men dette betydde ikke på noen måte at DNA sto igjen som et kommunistisk parti, renset for sosialdemokrater. Det var nettopp bare de steileste reformistene som gikk ut, og da ikke vesentlig på grunn av DNAs egen politikk, men medlemskapet i Internasjonalen. Splittelsen var dermed organisatorisk og gikk ikke langs reelle politiske skillelinjer. Hovedmassen av de sosialdemokratiske reformistene – bl. a. Lian og Hornsrud – ble stående i DNA, idet de gjennomskuet Tranmæls frasemakeri og skjønnte at deres tid ville komme igjen. Bare et mindretall hadde begynt å utvikle seg i kommunistisk retning.

Om mulig enda mindre langs de virkelige politiske skillelinjer gikk den neste splittelsen med dannelsen av NKP i 1923. Det utløsende var igjen medlemskapet i Internasjonalen, spesielt med de vilkår som Moskva-tesenes sentralisme og disiplin hadde stilt. Store deler av ledelsen for dem som brøt ut og dannet NKP, spesielt folk som parlamentarikerne Olav Scheflo og Sverre Krogh og Jern og Metall-formann Halvard Olsen, sto – bortsett fra tilsynelatende i spørsmålet om Internasjonalen – i virkeligheten på en klart reformistisk høyreplattform, nemlig på et standpunkt for voldgift i arbeidskonfliktene, for støtte til Venstre og dets regjering, og for å opprette en "arbeider- og bonde-regjering" i form av koalisjon med Venstre og Bondepartiet. Dermed kunne Martin Tranmæl og hans "revolusjonære" teoretiker Edv. Bull med stor letthet framstille det som om Arbeiderpartiet var mer radikalt enn "Moskva-fløyen", og således få med seg store masser av kampinnstilte og revolusjonære arbeidere – mens NKP fra begynnelsen ble belastet med mange og sterke opportunistiske elementer.

Først gjennom hard indre kamp i forbindelse med jernstreiken i 1923-24, den sosialdemokratiske partisamlingen i 1927, og med Hornsrud-regjeringen i 1928 ble NKP renset for de verste opportunistiske elementene – henholdsvis for Halvard Olsen (som forsøkte å sabotere jernstreiken), Sverre Støstad og Sverre Krogh (som ville at NKP skulle likvideres og gå opp i det nye DNA), og Olav Scheflo (som ville støtte Hornsrud-regjeringen).

SAMLINGEN I 1927

Men fra 1923 kunne Tranmæl og den øvrige DNA-ledelsen – i ly av å stå til "venstre" for NKP – ta fatt på arbeidet med å få til ny samling med ytterste høyre i NSAP. Dette ble gjort under dekke av å ville samle "hele arbeiderbevegelsen", dvs. også NKP, i ett parti – vel å merke på den betingelse at det nye partiet skulle stå utenfor både "2 1/2"-internasjonalen og Komintern. NKP kunne selvsagt verken gå med på å oppløse det kommunistiske partiet eller uttreden av Komintern. Det visste også DNA-ledelsen – enhetsbestrebelsene overfor NKP var bare munnsvar. DNA ville ha samling av arbeiderklassen bare på sine egne sosialdemokratiske premisser, gjennom likvidering av NKP.

Samlingsbestrebelsene var derfor bare alvorlig ment i forhold til høyrereformistene i NSAP. Med utmeldinga av Komintern var det vesentlige av grunnlaget lagt for en sosialdemokratisk gjenforening. Veggen fram ble ytterligere ryddet ved at proletariats diktatur i det nye prinsippprogrammet fra 1925 ble definert som en forfatning som "gjør den arbeidende klasse til den herskende klasse gjennom en demokratisk statsforfatning" og ved å kutte ut arbeiderklassens væpning. Da forhandlingene om samling mellom DNA og NSAP for alvor kom i gang våren 1926, viste det seg lett å bli enig om et program som utelukket både ordene revolusjon, arbeiderklassens væpning og proletariats diktatur.

Overfor de revolusjonært innstilte arbeidermassene og de få røster innen DNA som hevet seg mot dette programmet (bl. a. Jakob Friis og Rjukan-avdelingen), forsvarte Tranmæl og Bull det med at det var et kompromiss som seinere skulle rettes opp igjen, et offer på samlingsens alter.

Innholdet i det eneste politiske foredraget som ble holdt på samlingskongressen – nemlig et foredrag av Alfred Madsen om den økonomiske krise – forteller imidlertid at det gjenforente DNA nå for alvor innstilte seg på å gjøre arbeiderorga-

nisasjonene – partiet og LO – til et redskap i kapitalismens tjeneste. Alfred Madsen uttalte her bl. a. følgende: "Vi må forlange at kredittvesenet bringes inn i ordnede forhold, ikke ved kvakksalverbestemmelser, men ved at pengeforholdene kommer under samfunnsmessig kontroll, slik at vi får garantier for at samfunnsnyttige bedrifter får den kreditt som trengs." Og: "Det privatkapitalistiske system trenger i høyeste grad til reformer og forandringer. Derfor må arbeiderklassen selv ta sig av dette spørsmål. Kreftene må samlet settes inn for å hjelpe de industrier, som har naturlige betingelser for å leve, uten kunstig opofrelse fra arbeidernes side. (...) Industrien må derfor reorganiseres slik at den kan bli konkurransedyktig." Videre: "Å gjenreise norsk verkstedsindustri vil derfor bety ikke bare at arbeidsledigheten forminskes, men det vil være en nasjonal oppgave av den største betydning." Og til slutt: "Der må kreves en effektiv reorganisering. Ved å opprette et a to store verksteder, som kan beksjeftige f. eks. ti tusen arbeidere, vilde de norske skibsbestillinger kunne utføres i Norge, og det vilde stimulere mange andre brancher. Konsentrasjon er tidens løsen."

Disse ordene kunne like gjerne vært sagt av Reiulf Steen på DNAs landsmøte til våren, i 1977. Når vi dessuten merker oss at disse synspunktene ikke møtte et eneste motinlegg i debatten etter foredraget, ser vi den strake linjen fra partisamlingen i 1927 og fram til dagens strømlinjeformede DNA. Allerede den gangen tok partiet sikte på å bli den effektive redningshjelper for kapitalen, i kraft av sin stilling som "arbeider"parti og dermed sin evne til å mobilisere selve arbeiderklassen til innsats for det kapitalistiske system. Allerede den gangen sto DNA ideologisk forberedt til å overta administrasjonen av det kapitalistiske samfunnet, til å fylle sin moderne sosialfascistiske rolle.

Tranmæl hadde sans for de rette "revolusjonære" effekter

VAR DNA NOEN GANG REVOLUSJONÆRT?

Den herskende forestilling er derimot at DNA fra 1918 og helt fram til 1933/35 var et revolusjonært parti. Denne forestillingen er ikke minst utbredt blant SVere.

De herskende forestillinger baserer seg imidlertid ikke på en grundig analyse av DNAs teori og praksis, men på løsrevne programpunkter og uttalelser fra Tranmæl og andre DNA-ledere. De baserer seg framfor alt på manglende innsikt i de grunnleggende forskjeller mellom en kommunistisk og en sosialdemokratisk reformistisk politikk – forskjeller som lett kan tilsløres i tider med åpent aggressiv holdning fra kapitalistene og en tilsvarende tilspisset språkbruk også fra venstre-sosialdemokratisk hold.

At det på SV-hold hersker forestillinger om at DNA var et revolusjonært parti, er ikke minst forståelig ut fra at dagens SV på vesentlige punkter står på DNAs gamle skinnrevolusjonære politikk.

I virkeligheten var DNA aldri et revolusjonært og kommunistisk parti, men hele tida grunnleggende sosialdemokratisk og reformistisk.

Da DNA meldte seg inn i den kommunistiske Internasjonalen i 1919, var det ut fra den allmenne solidariteten med den russiske arbeiderrevolusjonen og arbeiderstaten i den norske arbeiderklassen, og ikke ut fra et politisk oppgjør med reformismen. Straks kravene til kommunistisk politikk og organisasjon ble konkretisert i Moskva-tesene, begynte Tranmæl og hans fløy å manøvrere seg ut av Internasjonalen.

I virkeligheten sto marxismen-leninismens kjerneteser om nødvendigheten av et revolusjonært fortroppsparti, voldelig revolusjon, om karakteren av staten og nødvendigheten av å knuse det borgerlige statsapparatet og erstatte det med proletariats diktatur i dypeste motstrid med den "nye" retnings grunnlag.

I spørsmålet om partiet sto den "nye" retning på at det måtte være "hele arbeiderklassens" parti i den forstand at det måtte kunne romme alle arbeidere uansett oppfatning – ut fra det økonomistiske grunnsyn at alle arbeidere av seg selv til slutt ville bli revolusjonære, at borgersamfunnet ikke skaper objektive motsetninger innen arbeiderklassen selv som medfører nødvendigheten av politisk kamp innen arbeiderbevegelsen. Ut fra dette måtte samlingen av arbeiderne ikke trues ved opprettelse av et fortroppsparti eller ved anvendelse av offensiv taktikk overfor kapitalen.

Spørsmålet om revolusjon sto Tranmæl-retningen på det like økonomistiske grunnsyn at revolusjonen ikke består i med ett slag å gripe den politiske statsmakt, men i den gradvise vekst i arbeidernes organisasjon og dermed "økonomiske" makt som til slutt ville gi dem den politiske makt. Deres pasifistiske militærstreiklinje var bare en forsvarsstrategi nøye tilpasset dette perspektivet.

I spørsmålet om staten så Tranmæl-retningen ikke på staten som i seg selv et redskap for den herskende klasse, men som et evig fenomen som den ene eller andre klasse kunne gjøre "bruk" av. I tråd med dette ble proletariats diktatur et tomt slagord, presentert som en kortvarig nødsforanstaltning, eller

rett og slett definert som flertallsregjering for DNA - med parlamentarismen i behold. - I forbindelse med dette er det av avgjørende betydning at den "nye" retning så på småborgerskapet på landsbygda som en del av arbeiderklassen.

Når den "nye" retning likevel kunne presentere seg, delvis oppfatte seg selv som og bli oppfattet av borgerskapet som revolusjonær, var det vesentlig fordi den la overmåte større vekt på "utenomparlamentarisk" kamp enn den gamle sosialdemokratiske ledelsen - ved siden av den parlamentariske. "Utenomparlamentarisk" kamp betydde her vesentlig faglig virksomhet.

"Kampen" i den utenomparlamentariske virksomheten - eller "masseaksjonen" - ble på dette grunnlaget vesentlig en myte som tjente til å samle arbeiderne og styrke organisasjonene. I og med at målet var å samle arbeiderklassen, kunne enhver virkelig masseaksjon i form av streik o.l. true med å skape strid og splitte arbeiderklassen, og måtte derfor unngås. På dette "revolusjonære" grunnlaget motarbeidet Tranmæl i det skjulte og det åpne alle virkelige masseaksjoner med revolusjonært perspektiv i 20-åra, spesielt den ulovlige jernstreiken i 1923-24 og den ulovlige bygningsarbeiderstreiken 1928.

På det samme grunnlaget ble også "defensivteorien" utarbeidet og retningsgivende for LOs tiltakende klassesamarbeidspolitik ut over i 20-åra. "Defensivteorien" gikk ut fra at arbeiderklassen "enda" var for svak til å angripe kapitalistklassen, og at en derfor i stedet måtte kjøre en forhandlings- og meklingslinje overfor arbeidsgiverne, søke å få kapitalistene med på et samarbeid til "felles beste".

Grunnen til at DNA trass i dette fortsatt kunne framstå som "revolusjonært", var ikke bare de revolusjonære overtoner som ledsaget denne politikken, men kanskje først og fremst at kapitalistklassen på dette tidspunkt enda var i stand til selv å regjere gjennom de tradisjonelle borgerlige partiene, og i stedet for å ta imot DNA/LOs utstrakte hånd gikk til en voldsom offensiv via den borgerlige staten i form av tukthuslovgivningen fra 1927. Først etter valget i 1930 snur arbeidsgiverne helt om, og går inn i forhandlinger som ender i Hovedavtalen og Nygaardsvold-regjeringa av 1935.

Dermed var den sosialfascistiske epoken innledet i Norge.

For klassebevisste arbeidere er samlingsjubileet derfor ikke bare en påminnelse om 50 års klasseforræderi, men også om at klasseforræderiet kan ligge i kim i den mest revolusjonære språkbruk. De klassebevisste arbeiderne må danne sitt eget kommunistiske parti, nøye sette seg inn i og passe på de virkelige revolusjonære retningslinjene, og avsløre alle opportunistiske frasmakere - både i teori og praksis.

SEF medlemmer kjemper innenfor NKF

Fra underskriverne har den røde Arbeideren mottatt:

171 medlemmer av SEF vedtok den 15. 12. 76 å opprette ei forening utenfor Norsk Kommuneforbund og Landsorganisasjonen.

Vi mener at i en situasjon der fagopposisjonen ellers er samlet innenfor LO, er dette en feilaktig linje i kampen mot eksklusjoner og suspensjoner og for medlemsdemokratiet i fagbevegelsen.

NKF's overgrep mot medlemsdemokratiet i SEF er et uttrykk for den klare motsigelsen mellom NKF/LO-ledelsen og grunnplanen i fagbevegelsen. "Ugras-lukinga", som i første omgang er rettet mot forbundsledelsens politiske motstandere, er bare et første steg mot en knebling av all opposisjon og en fullstendig passivisering av fagforeningene.

Derfor er det rein sjøløppingspolitikk å melde seg ut av LO i protest mot overgrepene. Å danne ei forening utenfor LO nå er å bryte den faglige enheten på en måte som vil føre til fullstendig isolering fra andre fagorganiserte. Det betyr også å kaste forhandlingsretten over bord, og vil ikke i den nåværende situasjon bringe SEF-medlemmer og andre fagorganiserte et eneste skritt framover i den faglige kampen. Det har

alltid vært ei overordna målsetting for de fagorganiserte i Norge å føre denne kampen innenfor samme organisasjon.

De eneste som vil se med glede på ei ny forening utenfor LO, må være arbeidsgiveren og deres støttespillere i NKF-LEDELSEN, SOM UTEN Å LØFTE EN FINGER NÅ HAR MULIGHET TIL Å BLI KVITT DE BRYSSOMME ELEMENTENE I SEF, noe som sjølsagt har vært hensikten med overgrepene mot foreninga. Om flere følger de 171 ut av SEF, er dette den beste julegaven NKF-ledelsen kunne ønske seg.

Vi ber deg slutte opp om arbeidet med å gjøre det nye SEF til en slagkraftig og kampdyktig organisasjon som frem-

mer medlemmenes interesser - et redskap i de fagorganisertes egne hender. Resultatet er ikke gitt på forhånd og det avhenger av din aktivitet om vi skal klare å forhindre at det nye SEF blir et redskap for arbeidsgiveren.

Det er nødvendig at du fortsatt står registrert som medlem i NKF, og sjøl om du ikke kan svelge innholdet i skrive "SEF i støpeskjeen", så send inn slippet som bekrefter medlemskapet ditt så fort som mulig.

Arne Reed, gr. 3, Atle Krogseth, gr. 2, Hugo Sandberg, gr. 2, Bjørn Lindgren, ekskludert styremedl., Leiv Ellingsen, gr. 1, Olav Holstad, gr. 1, Bjørn Wang, gr. 1, Karen Lorentzen, gr. 6, Kari Holter, gr. 6, Anne Sol Wang, gr. 5, Lasse Jensen, gr. 1, Terje Wang, gr. 6, Nils Tanke Hansen, gr. 15, Synnøve Olsen, gr. 2, Sigurd Lundsholt, gr. 3, Kirsten Frigstad, gr. 3, Tarjei Tengelsen, gr. 12.

Vi slutter oss til oppropet. Avvis AKP's "rød"-gule forening!

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

Et portrett av eurokommunismen

Pax forlag har nylig utgitt en bok som i sin helhet består av et intervju av formannen i Spanias Kommunistiske Parti (PCE), Santiago Carillo. Intervjuet er foretatt av Regis Debray og Max Gelo, den første særlig kjent for sine nære forbindelser med Che Guevara og sitt kjennskap til revolusjonære bevegelser i Latin-Amerika. Santiago Carillo og PCE representerer i likhet med de italienske og franske kommunistpartia, den delen av revisjonistpartia i Vest-Europa som har gått lengst i å etablere en politikk uavhengig av Moskva. Santiago Carillo har markert seg som en foregangsman i denne såkalte eurokommunistiske retninga.

I den første delen av intervjuet forteller Carillo om den revolusjonære epoken i Spania i 30-åra, særlig fra borgerkrigen. Seinere forteller han fra sin eksiltilværelse etter Franco's seier i 1939, som blant annet omfatter arbeid i Komintern. Intervjuet gir på denne måten et interessant bilde av PCE's nåværende syn på borgerkrigen.

I den siste delen kommer Carillo inn på den aktuelle situasjonen i Spania. Carillo påpeker, helt korrekt, at Spania idag ikke kan sammenliknes med det føydale og industrielt tilbakeleggende landet fra 30-åra. Spania har idag utvikla seg til et industriland, hvor det har skjedd en enorm flukt fra landsbygda. På landsbygda er de føydale forholda i ferd med å endres til småborgerlige produksjonsformer. Samtidig viser det seg at franco-fascismen fra 40- og 50-åra ikke er egna til å styre dagens spanske samfunn. Sjøl folk innfor maktavernes rekke går idag inn for innføring av liberale reformer for å muliggjøre økonomisk framgang ved bl. a. å gå inn i EF.

Carillo mener at ethvert kommunistparti "bør bli mer nasjonalt for hver dag". På denne måten vil "arbeiderklassen identifisere seg med nasjonen og blir nasjonens ledende klasse" (s. 166). Her kommer oppfattelsen av at arbeiderklassen er en spesielt nasjonal klasse klart fram. Dette i motsetning til det kommunistiske synet at arbeiderklassen er en internasjonal klasse.

Når det gjelder innføringa av sosialismen i Spania lanserer Carillo en tostegs kamp hvor den første fasen går ut på å innføre borgerlig-demokratiske rettigheter i Spania sammen med alle andre "demokratiske" krefter. I denne perioden skal ikke kommunistene ha et sosialistisk perspektiv på kampen, noe som i praksis betyr at en underordner seg det liberale borgerskapets politikk.

Etter at de borgerlig-demokratiske rettighetene er innført fører Carillo og PCE fram følgende taktikk; "I en første tid kan Kommunistpartiet spille rollen som garantist for frihetene og som demning mot de reaksjonære kreftene, men det kan ikke bli et redskap for den dominerende sosiale makt, for da blir det reformistisk og sosialdemokratisk. Jeg tror ikke vi går i den fella" (s. 188). Litt seinere viser det seg at han allerede har falt i fella. "Når vi har fjernet monopolenes makt (og for å komme dit er det nødvendig med en så bred allianse som mulig) blir det nødvendig å opprettholde en rekke produktivkrefter som for å unngå at de blir ødelagt, ikke umiddelbart bør gå fra eiernes hender og over på samfunnets. . . Med vårt lands betingelser forutsettes en lang demokratisk og antilatifundisk periode hvor arbeidere, bønder, intellektuelle og en del av borgerskapet vil være representert i en regjering hvor de sosialistiske kreftene innehar den ledende stilling" (s. 203-204).

Under sosialismen, som ifølge Lenin skulle være perioden med arbeiderklassens diktatur over alle andre klasser, vil Carillo, - i kommunismens navn, ha med småborgerskapet og borgerskapet i ledelsen av statsapparatet. Øyensynlig er det meningen at småborgerskapet og borgerskapet skal undertrykke seg sjøl under sosialismen.

Etter dette presenterer Carillo seg fremdeles som leninist, og gjør også et ynkelig forsøk på å forvandle Lenin til en vanlig dusinliberaler.

Boka er absolutt aktuell og gir en glimrende presentasjon av eurokommunismen generelt og PCE's stilling i Spania. Den anbefales for alle som er interessert i Spania og revisjonismens framtrekkesformer i Sør-Europa.

AKP RENSER SEG FOR PROLETÆRE ELEMENTER

AKP har igjen måtte gripe til eksklusjoner for å rense organisasjonen for progressive, denne gangen i Fredrikstad. De ekskluderte har redegjort for bakgrunnen til eksklusjonen - og sitt syn på AKP's klassemessige basis og politikk i en hvitebok med tittelen "Røde fraser og svarte knep". Denne hviteboken ble sendt ut like etter eksklusjonen for å få tilbakevist den rykte- og bakvaskelseskampanjen som ble satt i gang ovenfor de ekskluderte fra AKP's side. Da det var nødvendig å få tilbakevist de løgnene AKP spredde så raskt som mulig har fremstillingen av eksklusjonssaken og AKP's byråkratiske behandling av denne kommet noe i forgrunnen for en politisk analyse av AKP. men vi regner med at de ekskluderte vil komme tilbake til dette senere Kommunistisk Arbeiderforbund anbefaler sine lesere hviteboken fordi den gir et relativt godt bilde av AKP's indre liv og avslører de vaklendes tro på at AKP kan radikaliseres innenfra.

De ekskludertes adresse er:
Østsiden Arbeiderinnkjøpslag
Postboks 1129
1600 Fredrikstad

UTMELDINGER OGSÅ I NEDRE TELEMARK

Også i Porsgrunn gjorde krisen innen AKP seg i fjor gjeldende. da 16 av 20 tilstedeværende forlot et partimøte for Porsgrunn/Skien-distriktet og meldte seg ut. Blant de 16 befant nå så godt som hele partiets proletære basis seg. Det som er igjen av partiet domineres fullstendig av eieren av "Kvinnehuset" i byen, hvor også "Oktober-bokhandel" i distriktet holder til.

I enda langt sterkere grad enn i Fredrikstad var splittelsen i Porsgrunn preget av tilsynelatende upolitiske personmotsetninger.

Det samme var tilfelle i Mo i Rana i forfjor, da så godt som hele partiets "jernlag" meldte seg ut, på et i stor grad upolitisk grunnlag.

Det er med andre ord en klar tendens til at etter hvert som AKP's "massebasis" blant studenter og skoleelever "proletariseres" ved å bli sendt ut i arbeidslivet, renses partiet for store deler av den lille virkelige arbeiderbasis som partiet har hatt.

Vi vil ikke av den grunn umiddelbart trykke alle utmeldte og det de måtte stå for, til vårt bryst, desto mer som de sjelden har tatt et virkelig politisk oppgjør med AKP. Men vi oppfordrer dem til å komme ut av den lite tilfredsstillende situasjon de nå befinner seg i, så lenge de ikke har et politisk perspektiv på sin situasjon. Dette kan bare gjøres gjennom grundige studier i marxismen-leninismen og i sammenlikning av den med AKP's program.

Hovedavtalen i NKF: Nytt framstøt fra borgerskapet

Reaksjonen på den nye hovedavtalen mellom Oslo kommune og Norsk Kommuneforbund har vært sterke. Representanter for Sporveisbetjeninga har rykket ut i Arbeiderbladet. Elektrisitetsverkets arbeiderforening har vedtatt protest. Endelig har denne avtalen, som vi har vært inne på i den røde Arbeideren nr. 14/76, vært en medvirkende årsak til utviklingsforløpet ønnen det tidligere SEF. Hovedavtalen er med hensikt lagt opp slik at den også skal kunne vedtas av andre organisasjoner og fortjener derfor spesiell oppmerksomhet. Derfor går den røde Arbeideren ved Nils Johan Ringdal og Kjell Hovden denne gangen nøyere inn på perspektivene på avtalen i følgende samtale og diskusjon med Bjørulf Froyn og Henry Stokmo, formann og nestformann i Sporveisbetjeningas fagforening.

Fra den nye kommune-hovedavtalen:

§10. Om konflikter.

1. Aksjoner i tariffperioden. Fagforeningen eller medlemmer av fagforening kan ikke iverksette noen form for hel eller delvis arbeidsnedleggelse (streik, blokkade, overtidsnektelse, gå-sakte e.l.) eller annen form for aksjoner selv om denne er lovlig, uten at hovedorganisasjonen på forhånd har gitt sitt samtykke. Før samtykke blir gitt, skal spørsmålet omgående drøftes mellom kommunen og hovedorganisasjonen. Varsel om aksjonen skal gis kommunen straks organisasjonens samtykke foreligger, og senest 4 dager før aksjonen iverksettes.

drA: Arbeiderklassens muligheter til å føre økonomisk kamp innenfor legale rammer er idag mikroskopiske og representerer unntakstilfeller. Et hovedpoeng med den nye hovedavtalen er imidlertid at også politiske streikeaksjoner skal umuliggjøres. De gjeldende avtaler og lover er idag utilstrekkelige, sett fra borgerskapets synspunkt. Det viser de "uheldige" erfaringene med daghjems- og ungdomskontostreikene, som Arbeidsretten måtte dømme lovlig.

Bjørulf Froyn: Ja, det nye i avtalen gjelder de muligheter en forening har for annen virksomhet enn lønnskamp. Kommunens opprinnelige forslag var å forby enhver politisk streik. Forbundet forandret dette til å gjelde aksjoner de ikke selv anerkjenner. Men nettopp fordi det her skal dreie seg om lovlige aksjoner, forutsetter dette igjen møter med Kommunen på forhånd. Så det kan komme ut på ett. Jeg skal vise hvilke problemer dette kan føre til: Oslo bystyre kan f.eks. når som helst omorganisere renovasjonsvesenet og overlate store deler av dette til private. Vi har erfaring med at dette kan skape organisasjonsmessige vansker på arbeidsplassen. Poenget er likevel at dette kan gjennomføres uten at de fagorganiserte kommuneansatte vil ha muligheter til å kjempe mot en slik utvikling.

Et annet viktig punkt gjelder permitteringer, der permisjonsvarslet er satt til 14 dager "normalt" mens det ved tariffstridig, "ulovlig" opptreden bare gis "det varsel som er mulig". Dermed har kommunen muligheter til å splitte opp arbeiderne ved samme bedrift.

drA: Det gjelder åpenbart å etablere et mest mulig strømlinjeformet og fleksibelt lovverk som gjør det mulig å takle enhver aksjon på grunnplanet. Aksjoner som normalt er "lovlige", er nå automatisk ulovlige etter hovedavtalen dersom de ikke er arrangert av forbundet. Froyn: For meg reiser det seg likefullt et problem her. Hvordan kan vedtekt-

ene si noe annet enn loven? Er det nå mulig for meg å anlegge rettsak mot Kommuneforbundet fordi den nye hovedavtalen de har inngått, krenker de rettigheter jeg før hadde som norsk borger? drA: Men vedtektene er jo allerede satt inn i en juridisk ramme i og med arbeidstvistlovgivningen som bestemmer og regulerer hele LO's virksomhet, mens LO på sin side dermed aktivt innordner sin virksomhet etter de krav som den borgerlige staten til enhver tid stiller. Vi sier bl.a. av disse grunner at sosialdemokratiet ikke er noe annet enn organisatorer av det borgerlige samfunnet. For dem som forvalter kapitalismen på dens nåværende nivå er det nødvendig å integrere arbeidernes s.k. "egne" organer i statsapparatet.

Men når det er sagt, da har vi også forklaringen på den stadige tilsynelatende kollisjonen med eldre borgerlig lovverk som må finne sted når nye og mer omfattende lover skal etableres.

Froyn: Det er tydelig at en avtale som dette kan tyde på en utvikling som innskrenker det enkelte medlems rettigheter. Hvis deres påstand om sammenhengen mellom hovedavtale og arbeidstvistlovgivning holder stikk, er det også tilfelle at man får innskrenkede rettigheter i det borgerlige samfunn. Men jeg vil ikke generalisere noen allmen teori ut fra dette. Derimot må det være klart at avtalen rammer langt flere enn forbundet akkurat idag har en viss interesse av å ramme. De tror det finnes en AKP' er bak hver busk. Men realiteten i avtalen er et alvorlig angrep på både det lavere tillitsmannssjiktet og medlemmene i kampen for klassens interesser.

drA: Dette er viktig. Hvem er det avtalen retter seg mot?

Stokmo: Man må ikke bagatellisere problemet gjennom å si at forbundet innfører de nye avtalene på grunn av AKP.

drA: AKP er naturligvis selv opptatt av å kjøre fram dette perspektivet.

Stokmo: Ja, men så perspektivløse er ikke LO-toppen. Hovedavtalen sikter langt videre og retter seg mot alle fagorganiserte. Vi som opplevde McCarthyismen kan se denne kampanjen i et viktigere perspektiv. Fagorganiserte må forstå at denne hovedavtalen retter seg mot hele arbeiderklassens kampmuligheter.

drA: Ja, dette er perspektivet. Men når vi så forstår det, hvordan bekjemper vi dette og liknende korporative framstøt. Om vi trekker en viss parallell til de mottrekk som ble gjort i forbindelse med suspensjonene i NTL, så så vi der hvordan mange ønsket å bekjempe framstøtene på basis av den bestående jus.

Froyn: Dere kan nok ha rett i at de store endringene ikke skjer med byråkratiske hjelpemidler. Likevel mener jeg at noen av de nye framstøtene er av en slik art at selv borgerlige elementer reagerer. Det må vi benytte oss av.

Jeg sier ikke dermed at vi skal benytte en slik framgangsmåte som modell.

drA: Men hvilken prinsipiell framgangsmåte skal vi så sette opp? Er det mulig å sette opp som en generell linje å forandre LO's regelverk? Kan vi tenke oss en vesentlig annen situasjon for arbeiderklassen idag uten å styrte kapitalismen?

Froyn: Om LO hadde vært integrert i et fascistisk statsapparat slik som i Spania, kunne vi ikke da stilt parolen om å gjenreise LO som en kamporganisasjon. I dag kan mulighetene synes små. Likevel er det politisk riktig å stille parolen.

drA: Du mener altså at den korporative utviklingen ikke har sin bakgrunn i den utviklede kapitalismens behov, men at den er et "tilfeldig" fenomen som kan presses på retrett gjennom å forandre LO's regelverk. Det er vi absolutt uenige i. At apparatet lar seg presse på enkeltsaker, er vi derimot fullt på det rene med, og det vil vi også benytte oss av. Men vi kan ikke av den grunn basere vår politikk overfor LO-apparatet på dette. Tvert imot!

Froyn: Det er en kjensgjerning at vi i den senere tid har opplevd en rekke eksempler på en hardere linje fra høyre sosialdemokratiet i fagbevegelsen. Mer jeg holder fast med at en skal være var som med generaliseringer. Det fører lett med seg en mekanisk forståelse av klassekampens nivå og kan bidra til å svekke kampen.

Stokmo: Det nytter ikke for en tillitsmann å gå på akkord med den politiske linja han står for. Om forholdene endrer seg, får han heller vurdere å gå inn for å opprette andre aksjonsformer og nedlegge de legale organene. Noe annet ville være opportunistme.

drA: Enig. Vi mener at det å melde seg ut av forbundet, slik et mindretall i SEF har gjort, representerer en nederlagslinje. Vi mener at når de formelle rammene for den faglige virksomheten i stadig økende grad snevres inn, så må de fagorganiserte i stedet selv etablere nye og "illegale" måter å arbeide på. Om man f.eks. blir suspendert, er det riktig å fortsette den faglige virksomheten som før.

Froyn: Jeg vil ikke ta noe prinsipielt standpunkt til det, men dette vil i gitte sammenhenger kunne være et alternativ som bør vurderes. Forbundet vil jo aldri kunne reise rundt og kontrollere alt som skjer i en fagforening. I alle tilfelle vil medlemmenes holdning være avgjørende.

Stokmo: Forbundet har selv et pragmatisk syn på vedtektene. Hva om vi snur dette på hodet og setter spørsmålet om makt, om massegrunnlag som det primære og har et tilsvarende fleksibelt syn på vedtektene og slikt. Massegrunnlaget er viktig, men det er også det spørsmålet dere nå reiser, om kampformene. Om vi ikke vurderer det siste grundig, kan vi legge grunnlag for opportunistme. Da kan uttalelser om at "vi mangler massegrunnlag" vise seg å være et forsvar for vår egen privilegerte situasjon i stedet for et uttrykk for de virkelige forhold i en forening.

Men ellers mener jeg at en viktig del av forklaringa på at LO-ledelsen kan lansere slike framstøt som de gjør idag, er at det ikke fins mange nok kampforeninger. Hadde flere av foreningene innen NKF vært kampforeninger, ville forholdet ha vært at forbundet måtte ha oppført seg mer taktisk. Framstøtene kan fortsette så lenge de ikke møtes med kamp.

drA: Dette siste er vi ikke enige i. Den nye hovedavtalen deres er ikke noe isolert fenomen. LO har nylig nedsatt et utvalg for å revidere arbeidstvistlovgivningen. Aspengren sier dessuten åpent selv at de nye framstøtene er nødvendige fordi det er for mye uro på arbeidsplassene. Når forholdene i arbeidslivet var rimelige etter krigen f.eks., skyldes det nettopp at arbeiderklassen lot seg i stor grad mobilisere til å bygge opp igjen nasjonen for borgerskapet. Derfor trengte den ikke holdes i sjakk med et tilstrammet lovverk. Vi mener at de hardere linjene er et uttrykk for at klassekampen skjerpes. Du mener vel ikke at en ytterligere skjerping av klassekampen vil føre til "rimeligere" kapitalisme?

Stokmo: I alle fall er det svært viktig å sikre at de streikene som settes i gang blir et uttrykk for styrke i arbeiderklassen, slik at arbeiderklassen utvikler seg gjennom dem og ikke svekkes. Til det trengs grundige forberedelser og skikkelig massegrunnlag. Det er ikke nok å løpe rundt og rope at kamp nytter.

drA: Enig. Lar det seg overhodet gjøre å mobilisere til kamp uten å kvitte seg med illusjonene om staten, hvis den skal bli vellykket? Kan man være lovyldig og samtidig føre streikekamp?

Stokmo: Nei, det nytter ikke. Man kan ikke holde seg innenfor rammen av lov- og avtaleverket og samtidig streike. Når du befinner deg i kampsituasjon er dette perspektivet idag innlysende. Vanskene ligger derimot i å avgjøre hvilke metoder som skal benyttes utenom kampsituasjon. Har situasjonen utviklet seg slik at vi må søke fram illegale kampformer da også? Dette spørsmålet må vi avklare.